
Urfuglejagten gik ind

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Urfuglejagten gik ind

4

Urfuglejagten gik ind

Urfuglejagten gik ind

Urfuglejagten gik ind.

Af Pastor Kaj Munk

Nat.d.19.7.1936[1]

Var det nu nødvendigt, at den Regn, vi har tørstet saa brændende efter, skulde naa os lige den Dag, da Urkokkejagten gik ind? Ja, det var det sikkert; for det skulde være et Omen. Hvad er et Omen for noget? Det er et Fingerpeg fra de høje Guder, et, som man selv maa udtyde. Og Udtydningen er, at den Termin skal flyttes. Havde Jagten begyndt f. Eks. den 18. August, var Jægerne ikke blevet vaade den 15. Juli. Og saa var der heller ikke sket værre Ting, nemlig, at Hundene havde snappet alle de smaa, kostbare Urkyllinger, der nu gaar i Løbet. Det fortvivlede er jo, at lige saa flygtig som den voksne Urfugl ordinært er, nøjagtig lige saa haardt trykker Kyllingen. Ingen kan elske Hedens stolte sorte Oldtidshøns mere end jeg, og dog gik der en stærstor Kylling i Hundegabet for mig trods al Paapasselighed. Og lidt efter kom min Jagtkammerat bærende med en duestor, sprællende, frelst lige under Hundesnuden.

Gaar det saadan hos de grønne Træer, hvordan da hos de tørre? Voksne Urhaner saa vi ingen af, men Bøssen blev drivvaad, og vi andre gennemblødt til Skindet, det var da altid noget. Og dejligt var det jo at gaa i Heden og se de fortørrede Ris og Planter bælte i sig af den strømmende Lykke. Enebærbusken strunkede sig, og Klokkelyngen kom til at tage sig næsten forførende ud, nyvasket i sin skære, gammeldags Ynde. Om det saa var de stakkels smaa Fyrre, der har lidt saa meget, først under den sildige Nattefrost, saa under den lange Tørke, saa rystede de de dødsvedne Nyskud og fattede nyt Haab og fik et helt kry Udseende. Og dér sprang saamænd pludselig Kronhinden i lange, fjedrende Sæt, og helt fortunlet pilede dens lille Lam af Sted til den anden Side, gemte sig mellem en Haandfuld Naalebuske, stak Hovedet frem og paa Farten igen paa Ben saa tynde som Staaltraad. Rino tager Stand; nu maa det vel endelig være Gorm den Gamle; men saa er det bare Tyra den Gamle, og Tolveren og Sejstneren, der allerede beredvilligt var faren til Skulders, daler skuffede ned. Alt imens fløjter Spoverne deres Regnvejrs melodier for hinanden, og den ensomme Hjejle fløjter sin for sin Unge. Blaabærrerne er begyndt at blaane og Sortebærrerne at sortne og Kornet paa den smalle Ageroase ude midt i Ørkenen at hvidne mere, end godt er; Solens Kærtegn har været det for voldsomme i Aar; det kommer ikke til Kræfter mere, hvor meget saa Himlen kysser det nu med sin svale, fugtige Mund. Kvierne i Nabofennen giver sig til at bisse midt i den silende Væde af pure Fornøjelse over at se et menneskeligt Væsen og faa en Smule andet Selskab end Raadyrenes ind under Aften. Selv ved en Præst er der dog sikkert en Kende hyggelig Fært af Stald.

Oktoberhængende mørk er Himlen jo, det bliver til Dagsregn det her. Tøjet klæber til Kroppen. Man maa vel hjem og give en god Dag, en virkelig god Dag til Cancelliraaderne. Men dejligt er der herude, bare ikke det bitte Fuglelig med Fjerene pjuskede af Regnvejrs og Snudesavl havde naget Samvittigheden. Kan den lille tragiske Skæbne hjælpe med til

igen at faa flyttet Jagten frem til hen i August, er den ikke Ofret forgæves.